

følgelig diskuteres. Det gælder jo om at finde det balancepunkt, hvor det så at sige giver mening at udfordre den offentlige sektor.

Det er jo faktisk også i lyset af høringssvarene – når det nu blev insinueret, at vi ikke lytter til høringssvarene – at vi har hævet tærskelværdien fra 100.000 kr. til 250.000 kr., ligesom det er i lyset af høringssvarene fra Amtsrådsforeningen med formanden og hele bestyrelsen, at de undtagelsesbestemmelser, der er i forslaget, efter hvilke Amtsrådet umiddelbart kan afvise en privat udfordring, nægte at samle handsken op uden at kigge på den, er udvidet med et enkelt kriterium.

Så vi har lyttet til høringssvarene. Og skal vi lytte noget mere, vil vi selvfølgelig gerne gøre det, for regeringen er lydhør også over for befolkningens forventninger om, at vi kan finde balancen mellem skatter, der ikke stiger, og en offentlig opgaveløsning, der udvikles og bliver bedre dag for dag.

Så har der været et spørgsmål omkring ligestilling. Hvis der er et ønske om det, vil jeg selvfølgelig meget gerne omsorg for, at også en række ligestillingsorganisationer, jeg havde nær sagt, for god ordens skyld høres her. Når jeg siger det med for god ordens skyld, er det, fordi det helt uomtvistelige motiv med at foreslå den ændring, vi her lægger op til, sådan set er at styrke ligestillingen.

Forslaget – og det er også et svar på hr. Arne Tofts spørgsmål – ændrer jo ikke på den materielle forpligtelse, kommunerne har til at lave ligestillingspolitik og ligestillingsredegørelser, men flytter alene indberetningspligten fra Indenrigs- og Sundhedsministeren til ministeren for ligestilling. Og det er i et ærligt født ønske om, at dér hører tingene bedre hjemme. Der er mere ræson i, at det er den ansvarlige ressortminister, der får de indberetninger og dermed også umiddelbart får det overblik over, hvordan ligestillingsarbejdet skrider frem i landets kommuner, som ligestillingsministeren kan bruge i sine generelle bestræbelser på at fremme ligestilling i det danske samfund.

Så det er ikke et udtryk for, at vi slækker på den bestræbelse, tværtimod er det et udtryk for, at vi understreger den bestræbelse. Og hvis det er den lille plet, der skal afklares, for at man kan støtte forslaget, medvirker jeg gerne til at indhente nogle høringssvar fra de relevante organisationer. Jeg er helt sikker på, at når de er indhentet, vil man ikke dér kunne finde en begrundelse for at stemme nej til forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 50:

Forslag til folketingsbeslutning om ensartede regler for kommunernes inkassovirksomhed m.v.

Af Kristen Touborg (SF) m.fl.
(Fremsat 15/1 2002).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Beslutningsforslaget fra SF opfordrer regeringen til at tage en række initiativer med henblik på at ensarte de regler, der gælder for kommunernes inkassovirksomhed.

Man må jo sige, at det er et forslag, som favner meget bredt. Der er ikke alene tale om et forslag, der berører mange ministeriers lovgivning, der er også tale om et forslag, som berører stort set alle de redskaber, som kommunerne har, når de inddriver fordringer, dvs. betalingsordninger, lønindeholdelse, morarenter og gebyrer, modregning osv.

Da forslaget er så bredt, og da det i øvrigt vedrører en lang række andre meget komplicerede regler og andre ministerområder, bliver det ikke muligt for mig her fra Folketingets talerstol at foretage en minutøs gennemgang af alle forslagens delelementer og facetter. Så jeg vil primært koncentrere mig om en hurtig generel gennemgang af forslaget, nogle overordnede kommentarer, og så vil der givetvis melde sig en lang række detailspørgsmål, som jeg naturligvis er